

Üfff Anne

– Arzeni · 21 Mart 2012

Kucağında beyaz kundağınla seni bana getiren hemşireyi ömür boyu unutmadım, unutmayacağım da. "Nur topu gibi oğlunuz oldu, Kerime Hanım" dediğinde hıçkırıklara boğulmuştum sevincimden. Aylardan haziran, gecenin üçüydü. Annelik, ne menem bir şeydir ki; Çocuğun doğar ağalarsın, düşer ağlarsın, küser ağlarsın... Topalak yüzün, pamuk ellerinle ne de güzel bakıyordun. Bir tutam saçın vardı küçüçük kafanda. Üç kiloluk kitlenle dokuzay ta içerimde en yakınımdaydın yavrummm!... Öyle güzel kokuyordun ki, o kokunun tarifi mümkün dışı... Bilmiyorum ama cennet kokusu bu olsa gerek! Şimdi yanımdasın balam! Babanın gelişini bir görseydin. İşyerinden zar zor izin almış, yüreği ağzında koşarak gelmişti. Öyle ki, çalıştığı kömür ocağından çıktığı haliyle, yüzü gözü simsiyah halde kapının önüne dikilmişti. Elinde bir tutam karanfil vardı. Parlayan gözleri, bir de sıcak atan yüreği beyaz olan... Ahh yavrum! senden sonra iki bebeğimi de ölü doğurmuşum... Kız kardeşin senden altı yıl sonra dünyaya geldi biliyorsun... Bunları sana, unuttuğumuz bazı şeyleri hatırlayalım diye anlatıyorum. Şimdi, Amerikada Üniversitede hocalık yapıyorsun... Memleketin en güzel üniversitesinde okuttu baban. Çünkü o köy yerinde okuyamamış dokuz kardeşli bir ailenin ortanca evladıydı. Tek parça tarla, bir kaç inekle olacak iş değildi zaten. Baban beni, bizim köyden kaçırdığında daha onaltısında idim. Babanın çobanlık yaptığı zaman tanışmıştık. Bizim köyün merasına geldiğin de karşılaşmıştık. O günden sonra ayağı hiç kesilmedi yanımdan. Zorda kaldığımız bir gün kaçırdı beni. Ver elini kasaba, oradan şehire indiydik. Akrabalar da birkaç gün kaldıktan sonra baban kömür ocağında iş buldu. Çok şükür! Alnının teriyle çalıştı çabaladı. Sizleri bu güne getirdi. Ciğerlerini kaplayan kömür katranlarının ızdırabına yirmiyıl dayanabilmişti. Sonrasında hem analık hem babalık yaptım size. Sen orada nasılsın yavrum? O gavur yerlerinde ne yer ne içersin? En son, kardeşinin düğününe gelmiştin iki yıl oldu yavrum! Hasretin yüreğime kor gibi oturdu, yanar yanar kavurur balam! Eniştemiz iyi insan, namazında niyazında. Kız kardeşin de kılar namazını. Sık sık rahatsız etmem biliyorsun. Geçen gün ziyaretine gittim. Beni görünce yüzünü astı. Neden bilmiyorum? Sonra, "Anne! Randevu aldın mı?" dedi. Şaka mı, gerçek mi? anlamadım. Sonra içeri girdim. Üstümü başımı çıkarıp hal hatır sordum. Ama yüzünden düşen bin parçaydı. Heralde kavga ettiler diye düşündüm. Olabilir, insanlık hali hangimiz kavga etmedik ki, hangimiz birbirimize küsmedik ki... Kumandayı elime alıp bir iki kanal değiştireyim dedim. Koşarak yanıma geldi. Kumandayı elimden bir hışımla alarak; "Ver şunu bakayım, biraz sonra yemek programı başlayacak!" dedi. "Kızım! haberlere bakacaktım. Bel ki Amerikadan bi haber verirler." demeye kalmadı. Bağırmağa başladı. "Zaten, varsa yoksa oğlun, bizi düşündüğün mü var? Üfff anne üfff bıktım artık anlıyor musun bıktım?" Bilmiyorum oğlum, yine de şikayet etmiyorum. Bunları dertleşmek adına birbirimize yardımcı olmak adına yazıyorum. Ola ki, sen bir şeyler yapar ya da akıl verirsin. Sana telefonla ulaşmak çok zor oğlum. Postaneye gidemiyorum. Malum ayaklarım çok ağrıyor. Müracatımı daha dikkate alıp telefonumu da bağlamadılar. Sen de sık sık arayamıyorsun. İşlerin yoğun biliyorum. O yüzden arada bir mektup yazdırıyorum. Üç hafta sonra doğum günün şimdiden kutlarım oğul... Annen*** Elinde bir zafla üniversitenin koridorunda hızlı hızlı koşturuyordu Steve. "Hocam, bakar mısınız?" Elinde ki dosyayla

koşturarak giden Prof.Dr.Hadi Sami KOŞ'tu.Türkiyat Kürsüsü başkanıydı aynı zamanda.Otuzbeş yaşında Profesör olmuştu.Üniversitede ki,en genç Profesörlerdendi.Saygın kişiliği ve işine verdiği ciddiyetle anılıyordu."Buyur, Steve!""Anneniz,mektup göndermiş""Tamam,götür masamın üstüne koy.Müsait olduğumda okurum. Şimdi acil toplantım var."Olduğu yerde gerisin geri dönen Steve.Biraz şaşkın,biraz da hayretle dudağını büküp;"Pekala,Sami Bey anladım" dedi.***Zırr zırr telefon acı acı çalıyordu.Yatağında bir o tarafa bir bu tarafa döndü.Saatine baktı."Gecenin üçünde telefon mu olur?" dedi kendi kendine.Komodinde duran telefonun ahizesini açıp sinirli bir şekilde;"Alo!" dedi."Alo,yavrum Sami'm kusura bakma bu saate rahatsız ettim."

"Evet, Anne! Üff yani üfff! Gecenin üçünde telefon mu olur?Sabahı kurt mu yedi? Hem sen bu saatte hangi telefondan arıyorsun?"Oğlum, kusura bakma rahatsız ettim ama.Otuzbeş yıl önce bugüdü. Dokuz ay karnımda taşıdığım yavrum! Bu gün, bu satte sen de beni rahatsız etmiştin.O yüzden aramıştım.Doğum gününü kutlamak için.Ha telefona gelince dün gelip bağladılar.O kadar uğraştım ki,bugüne yetişip seni arayabilmek için.Ama bakıyorum ki,uykunuz ve işleriniz..."Telefon kapanmıştı.Profesör Sami Bey,geçenlerde bir toplantıda, binbeşyüz kişilik salonda, konuşmasının sonuna doğru konuşmasının etkisini artırmak için İsra Suresinin 23. ayet mealini okumuştı;"Ve kadâ rabbuke ellâ ta'budû illâ iyyâhu ve bil vâlideyni ihsânâ(ihsânen), immâ yebluganne indekel kibere ehaduhumâ ev kilâ humâ fe lâ tekul lehumâ uffin ve lâ tenher humâ ve kul lehumâ kavlen kerîmâ(kerîmen)."

"Rabbin, ondan başkasına kul olmamanızı ve anne ve babaya ihsanla davranmanızı taktir etti, hükmetti. Eğer ikisinden birisi veya her ikisi senin yanında yaşlanırlarsa onlara (ikisine) "öf" deme. Ve onları (ikisini) azarlama ve onlara kerim (güzel, yumuşak) söz söyle..."Evet,Sami Bey namaz da kılıyordu.Kur'an da okuyordu.Lakin...Maun Suresinde ne buyuruyor Allahu Teala Hazretleri;"1- Gördün mü o, dini yalan sayanı?

2- İşte odur yetimi itip kakan;

3- Yoksulu doyurmayı özendirmez o.

4- Vay haline o namaz kılanların/dua edenlerin ki,

5- Namazlarından/dualarından gaflet içindedir onlar!

6-Riyaya sapandır onlar/gösteriş yaparlar.

7-Ve onlar, kamu hakkının yerine ulaşmasına/zekâta/ yardıma/iyiliğe engel olurlar."Not:Bilindik bir hikayeden yola çıkılarak yazılmıştır.